

trædende Personligheder sig til Kongen for at søge at faa denne Konflikt bilagt ganske paa Linie med det Arbejde, de Radikale og Socialdemokraterne gjorde i Modsætning til, hvad de to andre Partier gjorde. Jeg skal sluttelig nævne, at da det Ministerium fremstod, der ikke ved vort Arbejde, men ved de Radikales og Socialdemokraternes Arbejde kom ud som Løsningen af denne Konflikt, klappede Radikalismen og Socialismen det ind i denne Sal.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Rode har Ordet for en kort Bemærkning.

Rode: Det ærede Medlem har nu oplyst, hvad det er for et Punkt; han sigtede til. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det har vakt almindelig Overraskelse, at det var dette Punkt, han sigtede til. Jeg formoder, at alle i denne Sal har opfattet det saaledes, som at det, der sigtedes til, var noget, der skete, medens det radikale Ministerium sad, og altsaa indeholdt en Indgriben og en Samvirken med den tidligere siddende Regering og det tidligere Regeringsflertal. Nu erfarer vi, at det, der sigtes til, er en Indgriben ikke blot fra Etatsraad Glückstadt, men fra mangfoldige andre Mænd, ogsaa Etatsraad H. N. Andersen, i Anledning af en Konflikt, som var opstaaet ved den Maade, hvorpaa den tidligere Regering styrtedes, og ikke til Fordel for denne, men til Afværgelse af en Landeulykke. Dernæst er det fuldkommen urigtigt, hvad det ærede Medlem siger, at Radikale og Socialdemokrater i Modsætning til de andre Partier afværgede den. Jeg vil ikke tro saa ilde om de andre Partier, at ikke ogsaa de virkede for at afværge den Ulykke, der kunde opstaa ved en Fortsættelse af den daværende Konflikt. Men saadan var det jo heller ikke, thi det er bekendt, at den konservative Gruppe i Borgerrepræsentationen henvendte sig paa Amalienborg, i lige Linie med andre Partier, til Tilvejebringelse af denne Konflikts Afværgelse. Det er endvidere uimodsigeligt, at samtlige Partiers Formænd, det ærede Medlems tidligere ærede Partiformand Hr. Johan Knudsen, den ærede Formand for Venstre, alle sammen med det ærede Medlem Hr. Stauning og mig, som den Gang repræsenterede det radikale Venstre, paa Amalienborg enedes om, hvilke Ting der skulde ske til Afværgelse af Konflikten, og allesammen bidrog til, at det skete. Hvorledes kan man da driste sig til, saaledes som det ærede Medlem her har gjort det, at paastaa, at dette Skridt er et Vidnesbyrd om, at Etatsraad Glückstadt var Radikalismens

politiske Ven? Saa skulde det altsaa ogsaa derigennem vise sig, at Etatsraad H. N. Andersen, som vel er den Mand, der stærkest har støttet den nuværende Regering paa et vist Tidspunkt, ved denne Lejlighed var Radikalismens og Socialismens politiske Ven! Enhver kan jo se, hvad det er, det ærede Medlem har vovet sig ind i, at han er aldeles ude af Stand til at fortsætte denne Polemik, og at hans ærede Partifæller skulde søge at afværge hans Fortsættelse af den.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Fraenkel har Ordet for en kort Bemærkning.

Fraenkel: Uagtet jeg har givet det ærede Medlem Hr. Borgbjerg et saa klart Svar, som det overhovedet er muligt, nemlig at jeg opretholder min Karakteristik af Artiklen i „Social-Demokraten“ den 6. Oktober, vedbliver det ærede Medlem dog at kræve, at jeg gentager denne, men han forlanger den nu rettet lidt anderledes end før, nemlig ikke mod ham og „Social-Demokraten“, men derimod mod Hr. Lorentzen, fordi han paastaar, at Hr. Lorentzen har godkendt denne Artikel af 6. Oktober. Men jeg paastaar nu tilfældigvis det modsatte: at han ikke har godkendt den. Det ærede Medlems Taktik er ganske aabenbar, og den udøves ingenlunde her for første Gang, den er denne, at det ærede Medlem, som ikke kender noget som helst Hensyn, hverken her i Salen eller i sit Blad, naar det gælder om at rakke Modstanderne til, skubber lige saa saare, man begynder at tage fat paa ham selv, Arbejderne, det hellige, frem foran sig. Det er Arbejderne, det er dem, der skal slæbe paa Byrden af de Insinuationer og den Giftighed, man finder i „Social-Demokraten“. Det er dem, man fornærmer, i det Øjeblik man gaar imod en Artikel eller en Udtalelse i „Social-Demokraten“ eller af det ærede Medlem. Det er denne smukke Fremgangsmaade, jeg belyser, og som det ærede Medlem har brugt nu, som han har brugt den saa mange Gange før.

Formanden: „Rakke Modstanderne til“ var intet passende Udtryk.

Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg har Ordet for en kort Bemærkning.

Borgbjerg: Der findes dog vel ikke nogen anden Bevisførelse mulig for, at Artiklen i „Social-Demokraten“ var rigtig, end at de, de har meddelt Indeholdet af den og godkendt Formen derfor, melder sig selv og siger: vi vedstaar det — der findes